

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

26 ноември 2014 година *

„Преюдициално запитване — Национална правна уредба за подпомагане на потреблението на електроенергия от възобновяеми енергийни източници — Задължение за производителите и вносителите да пускат в националната мрежа определено количество електроенергия от възобновяеми източници или при невъзможност, да закупуват сертификати за екологично електричество от компетентния орган — Доказателство за пускането, изискващо представяне на сертификати, удостоверяващи екологичния произход на произведената или внесена електроенергия — Признаване на сертификатите, издадени от трета държава, обвързано с подписването на двустранно споразумение между въпросната трета държава и съответната държава членка или на споразумение между оператора на националната преносна мрежа на тази държава членка и аналогичен орган на посочената трета държава — Директива 2001/77/ЕО — Външна компетентност на Общността — Лоялно сътрудничество“

По дело C-66/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Consiglio di Stato (Италия) с акт от 16 октомври 2012 г., постъпил в Съда на 8 февруари 2013 г., в рамките на производство по дело

Green Network SpA

срещу

Autorità per l'energia elettrica e il gas,

в присъствието на:

Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal (докладчик) и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 януари 2014 г.,

* Език на производството: италиански.

като има предвид становищата, представени:

- за Green Network SpA, от V. Cerulli Irelli, avvocato,
- за Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE, от G. Roberti, I. Perego и M. Serpone, avvocati,
- за италианското правителство, от G. Palmieri в качеството на представител, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato,
- за Европейската комисия, от K. Herrmann, E. White, L. Pignataro-Nolin и A. Aresu, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 март 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 2 ДФЕС и член 216 ДФЕС във връзка с член 5 от Директива 2001/77/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2001 година относно насърчаване на производството и потреблението на електроенергия от възобновяеми енергийни източници на вътрешния електроенергиен пазар (ОВ L 283, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 12, том 2, стр. 36) и Споразумението между Европейската икономическа общност и Конфедерация Швейцария от 22 юли 1972 г. (ОВ L 300, стр. 188; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 40), адаптирано с Решение № 1/2000 на Съвместния комитет ЕО—Швейцария от 25 октомври 2000 г. (ОВ L 51, 2001 г., стр. 1, наричано по-нататък „споразумението за свободна търговия“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Green Network SpA (наричано по-нататък „Green Network“) и Autorità per l'energia elettrica e il gas (наричан по-нататък „АЕЕГ“) по повод на административното наказание „глоба“, наложено от този орган на Green Network на основание отказа на дружеството да закупи зелени сертификати съразмерно на количеството на електроенергия с произход Швейцария, внасяна от дружеството в Италия.

Правна уредба

Правото на Съюза

Споразумението за свободна търговия

- 3 Споразумението за свободна търговия е сключено от Европейската икономическа общност на основание член 113 от Договора за ЕИО относно общата търговска политика, впоследствие член 113 от Договора за ЕО, впоследствие член 133 от Договора за ЕО, изменен. Разпоредбите на посочения член понастоящем се съдържат в член 207 ДФЕС. Съгласно член 1 от него посоченото споразумение има за цел чрез разширяване на взаимния търговски обмен да подпомага хармоничното развитие на икономическите отношения между Европейската икономическа общност и Конфедерация Швейцария, да осигурява справедливи условия на

конкуренция в областта на търговията между договарящите страни, чрез премахването на пречките в областта на търговията да допринесе за хармоничното развитие и за разширяването на световната търговия.

Директива 2001/77

4 Считано от 1 януари 2012 г. Директива 2001/77 е отменена с Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на Директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО (ОВ L 140, стр. 16). Въпреки това, с оглед на датата на настъпване на фактите в главното производство, Директива 2001/77 е приложима *ratione temporis*.

5 Съгласно съображения 1—3, 10, 11, и 14—16 от Директива 2001/77:

„(1) Понастоящем потенциалът на възобновяемите енергийни източници не се оползотворява достатъчно в Общността. Общността оценява необходимостта от насърчаване използването на възобновяеми енергийни източници като приоритетна мярка, като има предвид, че тяхното използване допринесе за опазването на околната среда и устойчивото развитие. Освен това, използването на тези източници може също така да създаде нови работни места на местно равнище, да има положително въздействие върху социалната кохезия, да допринесе за сигурността на доставките и да спомогне за по-бързото постигане на целите на Протокола от Киото. Следователно е необходимо да се осигури по-добро оползотворяване на този потенциал в рамките на вътрешния електроенергиен пазар.

(2) Насърчаването на използването на електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници е изключително важен приоритет за Общността, [...] поради причини, свързани със сигурността и разнообразяването на енергийните доставки, опазването на околната среда и социалната и икономическата кохезия. [...]

(3) Увеличеното използване на електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници представлява важен елемент от пакета мерки, необходими за спазването на Протокола от Киото към Рамковата конвенция на Организацията на обединените нации за промяната на климата, както и от всички други политики и мерки, свързани със спазването на бъдещи ангажименти.

[...]

(10) Настоящата директива не изисква от държавите членки да признаят покупката на гаранция за произход от друга държава членка или съответно закупуване на електроенергия като принос при изпълнението на задължение по отношение на национални квоти. Въпреки това, гаранция за произхода на електроенергията е необходима за улеснение на търговията с електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници и повишаване на прозрачността с оглед на потребителския избор между електроенергията, произведена от невъзобновяеми и електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници. Схемите за гарантиране на произхода сами по себе си не предполагат право на облагодетелстване от националните механизми за подпомагане, установени в отделните държави членки. Важно е тези гаранции за произход да обхващат всички видове производство на електроенергия от възобновяеми енергийни източници.

(11) Важно е да се направи ясно разграничение между гаранциите за произход от заменяеми зелени сертификати.

[...]

- (14) Държавите членки прилагат различни механизми за подпомагане за възобновяеми енергийни източници на национално ниво, включително зелени сертификати, инвестиционна помощ, освобождаване от данъци или данъчни облекчения, възстановяване на данъци и схеми за пряко ценово подпомагане. Едно от важните средства за постигането на целта на настоящата директива е гарантирането на правилното функциониране на тези механизми, докато не влезе в действие една обща рамка на Общността, за да се поддържа доверието на инвеститорите.
- (15) Още е твърде рано да се вземе решение за цялостна рамка на Общността по отношение на схемите за подпомагане, с оглед на ограничени опит с националните схеми и относително малкия дял понастоящем на ценово подпомаганата електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници в Общността.
- (16) Необходимо е обаче, след определен преходен период, да се адаптират схеми за насърчаване на развиващия се вътрешен електроенергиен пазар. Следователно е необходимо [Европейската] комисия да наблюдава ситуацията и да представи доклад относно опита по прилагането на схемите на национално ниво. Ако е необходимо, Комисията следва да изготви предложение, в светлината на изводите на този доклад, за установяване на рамка на Общността по отношение на схемите за насърчаване използването на възобновяеми енергийни източници за производството на електроенергия. [...]

6 Член 1 от Директива 2001/77 гласи:

„Целта на настоящата директива е да насърчи увеличението на дела на възобновяемите енергийни източници при производството на електрическа енергия на вътрешния пазар на електроенергия и да положи основата за бъдещата рамка на Общността в тази област“.

7 Член 2 от Директивата, озаглавен „Определения“, предвижда:

„По смисъла на настоящата директива се прилагат следните определения:

- a) „възобновяеми енергийни източници“ означава възобновяеми неизкопаеми енергийни източници (вятърна, слънчева, геотермална енергия, енергия на вълните, на приливите и отливите, водна енергия, биомаса, газове от сметищата, от съоръжения за преработване на отпадъчни води и биогазове);

[...]

- b) „електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници“ означава електроенергията, произведена от централи, използващи само възобновяеми енергийни източници, както и частта от електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници в хибридни централи, използващи и конвенционални енергийни източници, като се включва и електрическата енергия от възобновяеми енергийни източници, използвана за запълване на системите за съхранение и се изключи електроенергията, произведена в резултат на системите за съхранение;

- c) „потребление на електроенергия“ означава националното производство на електроенергия, включително и автопроизводството, плюс вноса, като се изключи износа (брутно вътрешно потребление на електроенергия).

[...]“.

8 Член 3 от посочената директива предвижда:

„1. Държавите членки предприемат необходимите стъпки, за да насърчават по-широкото потребление на електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници в съответствие с националните индикативни цели, посочени в точка 2. [...]

2. Не по-късно от 27 октомври 2002 г. и на всеки пет години след това, държавите членки следва да приемат и публикуват доклади, определящи националните им планове относно бъдещото потребление на електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници като процент от общото потребление на електроенергия за следващите 10 години. [...] При изготвянето на тези цели в период до 2010 г., държавите членки следва да:

— вземат предвид референтните стойности, посочени в приложението, [...]

4. На базата на докладите на държавите членки, посочени в параграфи 2 и 3, Комисията оценява до каква степен:

— държавите членки са постигнали успех по отношение на националните си индикативни цели;

— националните индикативни цели съответстват на общата индикативна цел от 12 % от brutното национално потребление на енергия до 2010 г., и по-специално с индикативния дял от 22,1 % от електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници в общото потребление на електроенергия на Общността до 2010 г.

[...]“.

9 Член 4 от посочената директива, озаглавен „Схеми за подпомагане“, е със следната редакция:

„1. Без да се засягат членове 87 и 88 от Договора [за ЕО], Комисията оценява прилагането на механизми, използвани в държавите членки, според които даден производител на електроенергия, на основата на нормативен акт, издаден от публичните власти, получава пряко или косвено подпомагане, и което би могло да има като ефект ограничаване на търговията, на основата на техния принос за постигане на целите по членове 6 и 174 от Договора.

2. Най-късно до 27 октомври 2005 г. Комисията следва да представи добре документиран доклад относно опита, придобит от прилагането и едновременното съществуване на различните механизми, посочени в параграф 1. Докладът оценява постигнатия успех, включително рентабилността на системите за подпомагане, посочени в параграф 1 при насърчаване потреблението на електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници в съответствие с националните индикативни цели, посочени в член 3, параграф 2. Ако е необходимо, към този доклад фигурира предложение за рамка на Общността по отношение на схемите за подпомагане на електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници.

Всяко предложение за рамка следва да:

- а) допринася за постигането на националните индикативни цели;
- б) съответства на принципите на вътрешния електроенергиен пазар;
- в) отчита характеристиките на различните възобновяеми енергийни източници, заедно с различните технологии и географските различия;

- г) поощрява използването на възобновяеми енергийни източници по ефективен начин, като бъде проста, но в същото време възможно най-ефикасна, особено по отношение на разходите;
- д) включва достатъчни преходни периоди за националните системи за подпомагане от поне седем години и да запази доверието на инвеститорите“.
- 10 Член 5 от Директива 2001/77, озаглавен „Гаранция за произход на електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници“, предвижда:
- „1. Не по-късно от 27 октомври 2003 г., държавите членки следва да потвърдят, че произход[ът] на електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници, може да бъде гарантиран по смисъла на настоящата директива в съответствие с обективни, прозрачни и недискриминационни критерии, посочени от всяка държава членка. Те следва да осигурят издаването на гаранция за произход за тази цел, в отговор на такова искане.
2. Държавите членки могат да определят един или повече компетентни органи, независими по отношение на дейностите по производството и разпределението, да наблюдават издаването на такива гаранции за произход.
3. Дадена гаранция за произход:
- посочва енергийния източник, от който е произведена електроенергията, уточнява датата и мястото на производство, а в случаите на водоелектрически инсталации посочва и тяхната мощност;
 - служи на производителите на електроенергия от възобновяеми енергийни източници да докажат, че продаваната от тях електроенергия действително е произведена от възобновяеми енергийни източници по смисъла на настоящата директива.
4. Гаранциите за произход, издадени в съответствие с параграф 2, следва да бъдат взаимно признавани от държавите членки, и особено като доказателство на елементите, посочени в параграф 3. Всеки отказ за признаване на гаранция за произход като такова доказателство, по-специално с оглед на предотвратяването на измама, трябва да се базира на обективни, прозрачни и недискриминационни критерии. В случай на отказ да бъде призната гаранция за произход, Комисията може да принуди отказалата страна да я признае, и по-специално с оглед на обективните, прозрачни и недискриминационни критерии, на които се основава подобно признаване.
5. Държавите членки или техни компетентни органи следва да въведат подходящи механизми, които да осигурят точността и надеждността на гаранциите за произход, както и да очертаят в доклада, посочен в член 3, параграф 3 предприетите мерки за осигуряване на надеждността на системата за гаранции.
6. След консултации с държавите членки, в своя доклад, посочен в член 8, Комисията следва да прецени формата и методите, които да следват държавите членки с цел гарантиране на произхода на електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници. Ако е необходимо, Комисията предлага на Европейския парламент и на Съвета да приемат общи правила в това отношение“.
- 11 Както следва от първата му алинея, приложението към Директива 2001/77 посочва референтните стойности за фиксирането на националните индикативни цели за електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, упоменати в член 3, параграф 2 от Директивата. От таблицата, съдържаща се в посоченото приложение, и обясненията към него

следва, че по отношение на всяка държава членка въпросните референтни стойности се базират, от една страна, на „националното производство“ на електроенергия от възобновяеми енергийни източници за 1997 г. и от друга страна, на процентния дял, съответно за 1997 година и 2010 година на електроенергията от възобновяеми енергийни източници на потреблението на електроенергия, като този дял е „изчислен на базата на националното производство на [електроенергия от възобновяеми енергийни източници], разделено на брутно национално потребление на електричество“.

Италианското право

- 12 Член 11, алинея 1 от Законодателен декрет № 79 от 16 март 1999 г. за въвеждане на Директива 96/92/ЕО относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия (decreto legislativo n. 79 — Attuazione della direttiva 96/92/CE recante norme comuni per il mercato interno dell'energia elettrica) (GURI, бр. 75 от 31 март 1999 г., стр. 8, наричан по-нататък „Законодателен декрет № 79/1999“) предвижда задължение за операторите, произвели или внесли електроенергия, през следващата година да влагат в националната мрежа определен дял, произведен от възобновяеми източници (наричана по-нататък „зелена електроенергия“), с произход инсталации, въведени в експлоатация или увеличили производството си след влизането в сила на посочения декрет. Съгласно алинея 3 от същия член това задължение може да бъде изпълнено включително чрез закупуване, изцяло или отчасти, на такъв дял от други производители, при условие че вложената в националната мрежа електроенергия е зелена, или чрез закупуване на зелени сертификати от оператора на националната преносна мрежа, който е, считано от 1 ноември 2005 г., Gestore servizi energetici GSE SpA (наричан по-нататък „GSE“). Следователно производителите и вносителите трябва да представят сертификати, удостоверяващи, че определен дял от внесената или произведена електроенергия е произведен от възобновяеми енергийни източници, или да закупят зелени сертификати.
- 13 Член 4, алинея 6 от Министерски декрет от 11 ноември 1999 г. относно указания за изпълнение на разпоредбите в областта на електроенергията от възобновяеми енергийни източници, съдържащи се в член 11, алинеи 1, 2 и 3 от Законодателен декрет № 79 от 16 март 1999 г. (decreto ministeriale — Direttive per l'attuazione delle norme in materia di energia elettrica da fonti rinnovabili di cui ai commi 1, 2 e 3 dell'articolo 11 del decreto legislativo 16 marzo 1999, n. 79) (GURI, бр. 292 от 14 декември 1999 г., стр. 26, наричан по-нататък „Министерски декрет от 11 ноември 1999 г.“), предвижда:

„Задължението по член 11, алинеи 1 и 2 от Законодателен декрет [№ 79/1999] може да бъде изпълнено чрез внос, изцяло или отчасти, на електроенергия, произведена от инсталации, въведени в експлоатация след 1 април 1999 г., захранвани от възобновяеми енергийни източници, при условие че тези инсталации се намират в чужди страни, възприели аналогични мерки за насърчаване и стимулиране на възобновяемите енергийни източници, основани на пазарни механизми, които допускат същата възможност за разположени в Италия инсталации. В този случай молбата по алинея 3 се подава от задълженото лице заедно с договора за покупка на електроенергия, произведена от инсталацията, и валиден документ за въвеждането ѝ в националната електрическа мрежа. Всички данни трябва да бъдат удостоверени от органа по член 20, параграф 3 от Директива 96/92/ЕО (на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия (ОВ L 27, 1997 г., стр. 20) в страната по местонахождение на инсталацията. По отношение на държавите извън Европейския съюз приемането на молбата е обусловено от сключването на споразумение между оператора на националната преносна мрежа и аналогичния местен орган, с което се определят редът и условията за необходимите проверки“.

- 14 Съгласно член 20, алинея 3 от Законодателен декрет № 387 от 29 декември 2003 г. за въвеждане на Директива 2001/77/ЕО относно насърчаване на производството и потреблението на електроенергия от възобновяеми енергийни източници на вътрешния електроенергиен пазар (decreto legislativo n. 387 — Attuazione della direttiva 2001/77/CE relativa alla promozione dell'energia elettrica prodotta da fonti energetiche rinnovabili nel mercato interno dell'elettricità) (редовна притурка на GURI, бр. 25 от 31 януари 2004 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 387/2003“) вносителите на електрическа енергия, произведена в други държави — членки на Европейския съюз, могат да поискат от GSE освобождаване от предвиденото в член 11 от Законодателен декрет № 79/1999 задължение за закупуване на зелени сертификати за дяла от внесената зелена електроенергия, при условие че представят заверено копие от гаранцията за произход, издадена съгласно член 5 от Директива 2001/77. При внос от трети страни посоченият член 20, параграф 3 обуславя това освобождаване от сключването на спогодба между Италианската република и съответната трета държава, предвиждаща, че въпросната електроенергия е произведена от възобновяеми енергийни източници и произходът ѝ е гарантиран при същите условия като предвидените в член 5 от Директива 2001/77.
- 15 Такава спогодба е сключена на 6 март 2007 г. между компетентните италиански министерства и швейцарския федерален департамент по околна среда, транспорт, енергетика и комуникации. Тази спогодба предвижда взаимно признаване на гаранциите за произход по отношение на електроенергията, внесена от 2006 г. нататък, годината, когато Конфедерация Швейцария приела правна уредба, съответстваща на разпоредбите на Директива 2001/77.
- 16 Съгласно член 4 от Законодателен декрет № 387/2003 GSE е компетентен да извършва проверки за изпълнение на задължението по член 11 от Законодателен декрет № 79/1999 г., както и да изпраща на AEEG списък на нарушителите с цел налагане на наказания съгласно Закон № 481 от 14 ноември 1995 г. относно правилата за конкуренция и правната уредба на комуналните услуги — Създаване на регулаторни органи по комунални услуги (Legge n. 481 — Norme per la concorrenza e la regolazione dei servizi di pubblica utilità. Istituzione delle Autorità di regolazione dei servizi di pubblica utilità) (редовна притурка на GURI, бр. 270 от 18 ноември 1995 г.).

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 17 През 2005 г. Green Network внася в Италия 873 855 MWh електроенергия от Швейцария по силата на договор за доставка, сключен с швейцарското дружество Aar e Ticino SA di Elettricità. Според писмените декларации на дружеството посочената електроенергия е произведена в Швейцария от възобновяеми енергийни източници.
- 18 Съгласно член 20, алинея 3 от Законодателен декрет № 387/2003 Green Network подава молба до GSE за освобождаване за 2006 г. от предвиденото в член 11 от Законодателен декрет № 79/1999 задължение за закупуване на зелени сертификати за внесените от Швейцария количества електроенергия.
- 19 С решение от 7 юли 2006 г. GSE отхвърля молбата, тъй като за 2005 г. Италианската република и Конфедерация Швейцария още не са сключили спогодбата, посочена в член 20, параграф 3. Поради това GSE задължава Green Network да закупи 378 зелени сертификата на обща стойност 2 367 792 EUR. Тъй като Green Network не изпълнява задължението си, с решение от 21 януари 2011 г. AEEG му налага административно наказание глоба в размер на 2 466 450 EUR.
- 20 Тъй като подадената от Green Network жалба срещу това решение е отхвърлена от Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia [Областен административен съд на Ломбардия], дружеството подава въззивна жалба срещу решението на тази юрисдикция пред Consiglio di Stato [Върховен административен съд]. В подкрепа на въззивната жалба Green Network по-специално потвърждава изтъкнатите на първа инстанция доводи, че член 20, параграф 3 от

Декрет № 387/2003 е несъвместим с член 3, параграф 2 ДФЕС и член 216 ДФЕС, тъй като Съюзът има изключителна външна компетентност за сключване на спогодба като предвидената в посочената разпоредба на националното право.

- 21 Всъщност Green Network изтъква, че с оглед на тази несъвместимост член 4, параграф 6 от Министерски декрет от 11 ноември 1999 г. би следвало да стане отново приложим. В този контекст Green Network твърди, че спогодбата между операторите на преносните мрежи относно взаимното признаване на сертификатите, която се изисква съгласно посочената разпоредба е сключена мълчаливо между Gestore della Rete di Trasmissione Nazionale (GRTN), оператора на националната преносна мрежа, чийто правоприменик е GSE, и аналогичния швейцарски оператор.
- 22 В това отношение запитващата юрисдикция посочва, че при положение че в отговор на отправените от нея първи и втори преюдициален въпрос Съдът приеме, че разпоредба като член 20, параграф 3 от Декрет № 387/2003 нарушава изключителната външна компетентност на Съюза, разглежданият случай действително ще се урежда от член 4, параграф 6 от Министерски декрет от 11 ноември 1999 г. При това положение запитващата юрисдикция счита, че е необходимо да сезира Съда и с третия и четвъртия преюдициален въпрос, които се отнасят до последната национална разпоредба.
- 23 При тези обстоятелства Consiglio di Stato решава да спре производствата и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Национална разпоредба (член 20, алинея 3 от Законодателен декрет № 387 [...]), която обуславя признаването на гаранциите за произход, издадени от трети държави, от сключване на съответно международно споразумение между Италианската република и третата държава, в противоречие ли е с правилното прилагане на член 3, параграф 2 [ДФЕС] и на член 216 ДФЕС, съгласно които Съюзът разполага с изключителна компетентност за сключване на международни споразумения, когато това е предвидено в законодателен акт на Съюза или е необходимо, за да му позволи да упражнява своята вътрешна компетентност, или, доколкото може да засегне общите правила или да промени техния обхват, с двойната последица, от една страна, че правомощието за сключване с трети държави на споразумения, които оказват въздействие върху общностните норми или изменят техния обхват, или които [оказват въздействие] върху изцяло уредена от правото на Съюза област, попадаща в изключителната компетентност на Съюза, принадлежи на самия Съюз, и от друга страна, че същото правомощие вече не принадлежи нито поотделно, нито заедно на държавите членки, както и в противоречие ли е с посочения по-горе член 5 от Директива 2001/77[...]?
- 2) Посочената национална правна уредба в противоречие ли е със същите норми на правото на Съюза, когато третата държава е Конфедерация Швейцария, обвързана със Съюза от споразумението за свободна търговия, сключено на 22 юли 1972 г. и влязло в сила на 1 януари 1973 г.?
- 3) Националната уредба, съдържаща се в член 4, алинея 6 от Министерския декрет от 11 ноември 1999 г., съгласно която при внос на електрическа енергия от страни извън Съюза приемането на молбата е обусловено от сключването между оператора на националната преносна мрежа и аналогичния местен орган на споразумение, което определя реда и условията за необходимите проверки, в противоречие ли е с правилното прилагане на посочените в първия въпрос норми на правото на Съюза?

- 4) По-специално посочената национална правна уредба в противоречие ли е със същите норми на правото на Съюза, когато споразумението по член 4, алинея 6 от Министерския декрет от 11 ноември 1999 г. е мълчаливо, без в нито един момент да е било включено в официален акт, и съществуването му се твърди единствено от жалбоподателя, който не е в състояние да уточни съществените му елементи?“.

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

- 24 Както следва от формулировката им, по същество преюдициалните въпроси се отнасят до тълкуването на член 3, параграф 2 ДФЕС и член 216 ДФЕС.
- 25 Все пак е важно да се отбележи, че главното производство е свързано с оспорването на решение на АЕЕГ, с което на Green Network е наложено административно наказание глоба, поради това че дружеството не е изпълнило задължението си за закупуване на зелени сертификати за 2006 г. При това положение и с оглед на обстоятелството, че Договорът от Лисабон влиза в сила на 1 декември 2009 г., за да се отговори на поставените въпроси, следва да се вземат предвид не разпоредбите на ДФЕС, посочени от запитващата юрисдикция, а както посочват по-специално GSE, италианското правителство и Комисията — правилата, отнасящи до изключителната външна компетентност на Общността съгласно Договора за ЕО.
- 26 В това отношение следва да се отбележи, че сред различните хипотези на изключителна външна компетентност на Съюза, понастоящем предвидени в член 3, параграф 2 ДФЕС, единствено хипотезата на последното изречение на посочената разпоредба, а именно положението, при което сключването на международно споразумение „може да засегне общите правила или да промени техния обхват“, е в основата на въпросите на запитващата юрисдикция и е релевантна по настоящото производство.
- 27 Използваните в това последно изречение изрази съответстват и на изразите, използвани от Съда в точка 22 от решение Комисия/Съвет, известно като решение „АЕТР“ (22/70, EU:C:1971:32), с които той определя характера на международните ангажименти, които държавите членки нямат право да поемат извън институционалната рамка на Общността, когато последната е приела общи правила за осъществяване на целите на договора (вж. решение Комисия/Съвет, C-114/12, EU:C:2014:2151, т. 66).
- 28 Вследствие на това преюдициалните въпроси следва да се разбират като отнасящи се до изключителната външна компетентност на Общността по смисъла на съдебната практика, чието начало се поставя с посоченото решение „АЕТР“ (EU:C:1971:32) и е развита вследствие на него (наричана по-нататък „изключителна външна компетентност по смисъла на съдебната практика АЕТР“).
- 29 Съгласно посочената съдебна практиката опасност международни задължения да засегнат общи правила на Общността или да променят техния обхват, която може да обоснове изключителната външна компетентност на Общността, е налице, когато тези задължения попадат в приложното поле на посочените правила (вж. по-специално решение Комисия/Съвет, EU:C:2014:2151, т. 68 и цитираната съдебна практика, както и становище 1/13, EU:C:2014:2303, т. 71).
- 30 Констатирането на такава опасност не предполага пълно съвпадение между областта, в която са поети международните задължения, и тази, регламентирана от общностното право (решение Комисия/Съвет, EU:C:2014:2151, т. 69 и цитираната съдебна практика, както и становище 1/13, EU:C:2014:2303, т. 72).

- 31 По-специално обхватът на общите правила на Общността може да бъде засегнат или променен от тези задължения, когато последните попадат в област, която в голяма част е вече уредена от общностните правила (решение Комисия/Съвет, EU:C:2014:2151, т. 70 и цитираната съдебна практика, както и становище 1/13, EU:C:2014:2303, т. 73).
- 32 Наред с останалото, държавите членки не могат да поемат такива задължения извън рамката на общностните институции, и то дори при липса на възможност за противоречие между тях и общите общностни правила (решение Комисия/Съвет, EU:C:2014:2151, т. 71 и цитираната съдебна практика).
- 33 При това положение, тъй като Общността разполага само с предоставена компетентност, наличието на компетентност, още повече изключителна, трябва да се основава на изводи, направени в резултат на глобален и конкретен анализ на съществуващата връзка между предвиденото международно споразумение и действащото общностно право. При този анализ трябва да се вземат предвид областите, уредени съответно от общностните правила и от разпоредбите на предвиденото споразумение, предвидимите възможности за развиването им, както и естеството и съдържанието на правилата и разпоредбите, за да се провери дали въпросното споразумение може да засегне еднаквото и съгласувано прилагане на общностните правни норми и на доброто функциониране на установената с тях система (вж. становище 1/13, EU:C:2014:2303, т. 74 и цитираната съдебна практика).

По първия въпрос

- 34 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали с оглед на съществуването на Директива 2001/77, и по-специално на разпоредбите на член 5 от нея, Договорът за ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че Общността разполага с изключителна външна компетентност по смисъла на съдебната практика AETR, която не допуска национална разпоредба като разглежданата в главното производство, която предвижда освобождаване от задължението за закупуване на зелени сертификати поради въвеждането на националния потребителски пазар на електроенергия, внесена от трета държава чрез предварителното сключване на спогодба между държавата членка и съответната трета държава, по силата на която внесената електроенергия е с гарантиран зелен произход при условия и ред, идентични на предвидените в посочения член 5 (наричана по-нататък „първата спорна национална разпоредба“).
- 35 В самото начало следва да се отбележи, че Директива 2001/77 е приета на основание член 175 ЕО, чиито разпоредби са възпроизведени в член 192 ДФЕС относно общностната политика на околна среда, която предвижда споделена компетентност между Общността и нейните държави членки (вж. по-специално решение Комисия/Съвет, C-370/07, EU:C:2009:590, т. 49).
- 36 В този контекст и както следва по-специално от съдебната практика, припомнена в точки 29—33 от настоящото решение, евентуалното съществуване на изключителна външна компетентност на Общността, която да се окаже пречка за правило като първата спорна национална разпоредба, в случая зависи от това дали спогодба като тази, чието сключване предвижда посочената разпоредба, може да засегне съдържанието се в Директива 2001/77 общи правила или да промени техния обхват.
- 37 В това отношение следва да се отбележи, че само обстоятелството, че към датата на настъпване на фактите в главното производство все още не е сключена каквато и да било спогодба от този вид между Италианската република и Конфедерация Швейцария, не може да изключи съществуването на евентуално нарушение на изключителната външна компетентност на Общността.

- 38 Действително, като обуславя ползването на предвиденото в нея предимство за вносителите на електроенергия с предварителното сключване на такова международно споразумение, разпоредба като първата спорна национална разпоредба поставя началото на процес, който е годен да доведе до действителното сключване на такова споразумение, а това, както посочва генералният адвокат в точки 83—85 от заключението си, е достатъчно да засегне изключителната външна компетентност на Общността, ако се допусне, че е установена такава компетентност (вж. в този смисъл решение Комисия/Гърция, C-45/07, EU:C:2009:81, т. 21—23).
- 39 Що се отнася до областта, попадаща в обхвата на споразуменията, чието сключване е предвидено в първата спорна национална разпоредба, и тяхното съдържание, следва да се припомни, че по същество предметът на тези споразумения е да се определи при какви условия и по какъв ред електроенергия, произведена в трета държава и внесена в държава членка, трябва да бъде сертифицирана като зелена електроенергия от органите на въпросната трета държава, за да може да бъде призната като такава на вътрешния потребителски пазар на електроенергия в тази държава членка, по-специално във връзка с прилагането на национална схема за подпомагане на потреблението на зелена енергия, въведена в тази държава членка.
- 40 По отношение на областта, попадаща в обхвата на релевантните разпоредби на Директива 2001/77 в това отношение, и на съдържанието ѝ, следва да се вземат предвид по-специално разпоредбите на членове 3—5 от нея.
- 41 От една страна, що се отнася до член 5 от посочената директива, към който изрично препращат преюдициалните въпроси, безспорно следва да се отбележи, че както следва и от текста, и от структурата на този член, гаранциите за произход, предназначени да удостоверят, че електроенергията е произведена от възобновяеми енергийни източници, като посоченият член предвижда издаването им от компетентните органи на държавите членки, се отнасят изключително за електроенергия, произведена в места, намиращи се под тяхната юрисдикция, а не за електроенергията, произведена в трети държави.
- 42 Все пак това обстоятелство не променя факта, че предмет на посочения член е хармонизацията на условията и механизмите, при които произходът на електроенергията може да се удостовери в държавите членка и в рамките на Общността като зелена електроенергия и да бъде признат като такъв на вътрешния пазар на потребление на електроенергия.
- 43 Следователно член 5, параграф 1 от Директива 2001/77 предвижда задължение за държавите членки да предприемат действия, за да може зеленият произход на електроенергията по смисъла на определението в член 2 от посочената директива да бъде гарантиран в съответствие с обективни, прозрачни и недискриминационни критерии, посочени от всяка държава членка, и да се осигури издаването на гаранции за произход за тази цел, в отговор на искане.
- 44 В член 5, параграф 3, първо тире посочената директива предвижда по-специално, че гаранциите за произход посочват енергийния източник, от който е произведена електроенергията, и уточняват датата и мястото на производство. Съгласно член 5, параграф 5 от Директивата държавите членки или техни компетентни органи следва да въведат подходящи механизми, които да осигурят точността и надеждността на гаранциите за произход.
- 45 Що се отнася до целта на посочените гаранции за произход, съображение 10 от Директива 2001/77 посочва, че те са необходими за улеснение на търговията със зелена електроенергия и за повишаване на прозрачността с оглед на потребителския избор между тази електроенергия и електроенергията, произведена от невъзобновяеми енергийни източници. Член 5, параграф 3, второ тире от Директивата уточнява, че гаранциите за произход служат на производителите на електроенергия от възобновяеми енергийни източници да докажат, че продаваната от тях електроенергия действително е произведена от възобновяеми енергийни източници.

- 46 Съгласно член 5, параграф 4 от Директива 2001/77 гаранциите за произход следва да бъдат взаимно признавани от държавите членки, особено като доказателство на елементите, посочени в член 5, параграф 3 от нея.
- 47 В това отношение обаче следва да се отбележи, че спогодби, като тези, чието сключване между Италианската република и трета държава предвижда първата спорна национална разпоредба, са предназначени именно да осигурят това, че гаранциите за произход, издадени от органите на тази трета държава, аналогично на гаранциите за произход, издадени в държавите членки съгласно разпоредбите на член 5 от Директива 2001/77, при спазване на аналогични на предвидените в посочените разпоредби условия, ще бъдат признати на потребителския пазар в тази държава членка като удостоверение за зеления произход на внесената от тази трета държава електроенергия по смисъла на посочената директива.
- 48 Следователно такова споразумение може да разшири приложното поле на хармонизирания механизъм за сертифициране, характерен за гаранциите за произход, издадени в държавите членки, въведен с член 5 от Директива 2001/77, по-специално като позволи на гаранции за произход, издадени в трета държава, да се ползват на потребителския пазар на електроенергия на съответната държава членка с аналогичен статут на този, с който се ползват гаранциите за произход, издадени в държавите членки, по специално с оглед конкретните цели за улесняване на търговията и повишаване на прозрачността по отношение на потребителите, припомнени в точка 45 от настоящото решение.
- 49 От това следва, че споразумение от този вид може да засегне обхвата на общите правила, съдържащи се в член 5 от Директива 2001/77.
- 50 От друга страна, що се отнася до обстоятелството, че гаранциите за произход, издадени от органите на трета държава в съответствие със спогодба като тази, чието сключване е предвидено в първата спорна национална разпоредба, по-специално са предназначени да бъдат признати в контекста на национална схема за подпомагане на потреблението на зелена електроенергия, като дават право на притежателя им да бъде освободен от задължението за закупуване на зелени сертификати, следва да се отбележи следното.
- 51 Безспорно от член 4 от Директива 2001/77 и от съображение 15 от нея следва, че макар държавите членки да се насърчават да приемат подобни схеми за подпомагане, посочената директива не създава общностна рамка на посочените схеми (вж. решение *IBV & Cie*, C-195/12, EU:C:2013:598, т. 63).
- 52 По-нататък, що се отнася до формата, която могат да приемат механизмите за подпомагане, трябва да се отбележи, че съображение 14 от Директива 2001/77 само изброява различните форми, които държавите членки обикновено използват в това отношение, а именно зелени сертификати, инвестиционна помощ, освобождаване от данъци или предоставяне на данъчни облекчения, възстановяване на данъци и схеми за пряко ценово подпомагане (вж. решение *IBV & Cie*, EU:C:2013:598, т. 64).
- 53 Член 4, параграф 1 от Директивата не съдържа никаква конкретна насока относно съдържанието на мерките за подпомагане на възобновяемите енергийни източници, чието приемане се насърчава от общностния законодател, освен уточненията, че тези мерки могат да допринесат за постигането на целите по член 6 и член 174, параграф 1 ЕО (вж. решение *IBV & Cie*, EU:C:2013:598, т. 65).
- 54 От това по-специално следва, че Директива 2001/77 признава на държавите членки широко право на преценка при приемането и прилагането на такива схеми за подпомагане (вж. в този смисъл, решение *IBV & Cie*, EU:C:2013:598, т. 80).

- 55 Въпреки това следва да се има предвид, че както следва от член 1 от нея, предмет на Директива 2001/77 е да насърчи увеличението на дяла на възобновяемите енергийни източници при производството на електрическа енергия на вътрешния пазар на електроенергия. Съображение 1 от Директивата подчертава, че понастоящем потенциалът на възобновяемите енергийни източници не се оползотворява достатъчно в Общността и признава необходимостта от насърчаване използването на възобновяеми енергийни източници като приоритетна мярка, като има предвид, че тяхното използване допринася за опазването на околната среда и устойчивото развитие и освен това може да създаде нови работни места на местно равнище, да има положително въздействие върху социалната кохезия, да допринесе за сигурността на доставките и да спомогне за по-бързото постигане на целите на Протокола от Киото.
- 56 Впрочем, както следва от член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/77 във връзка с приложението към нея, държавите членки трябва да определят национални индикативни цели относно бъдещото потребление на зелена електроенергия, като вземат предвид като референтни стойности, от една страна, „националното производство“ на зелена електроенергия за 1997 г., и от друга страна, процентния дял, съответно за 1997 г. и 2010 г., на зелена електроенергия от брутното потребление на електроенергия, като този дял е изчислен на базата на „националното производство“ на зелена електроенергия, разделено на брутното вътрешно потребление на електроенергия (вж. решение *Essent Belgium*, C-204/12—C-208/12, EU:C:2014:2192, т. 67).
- 57 Следователно посочените в член 4 от Директива 2001/77 национални механизми за подпомагане на производителите на електроенергия, които по-специално трябва да допринасят за постигането на съответните национални индикативни цели от държавите членки, по принцип трябва да водят до укрепване на националното производство на зелена електроенергия (решение *Essent Belgium*, EU:C:2014:2192, т. 68).
- 58 Същност, както следва от член 3, параграф 4, второ тире от Директива 2001/77 във връзка с приложението към нея, националните индикативни цели съответстват на общата индикативна цел на равнището на самата Общност.
- 59 Както обаче посочва Комисия в това отношение, обстоятелството, че дадена държава членка е сключила спогодба с трета държава, за да позволи при действието на национална схема за подпомагане да се признае като зелена електроенергия, произведена в трета държава, само по себе си може да окаже въздействие, от една страна, върху припомнените в точка 55 от настоящото решение цели на Директива 2001/77 и от друга страна — върху задължението на държавите членки да увеличат производството си на зелена електроенергия, така че да допринесат за постигането на поставените им съгласно член 3 от Директивата национални индикативни цели и по този начин да участват в постигането на общата индикативна цел на равнището на самата Общност.
- 60 Сключването на такива споразумения от държавите членки, при липсата на каквото и да било оправомощаване в този смисъл в Директива 2001/77, следователно може да засегне доброто функциониране на установената с Директивата система и преследваните от нея цели.
- 61 Освен това, както следва от припомнената в точка 33 от настоящото решение съдебна практика, преценката относно това дали дадена област вече е обхваната в по-голямата си част от общностни правила изисква по-специално да се вземе предвид не само сегашното състояние на общностното право в съответната област, но и възможностите за развитие, когато те са предвидими към момента на извършване на преценката.
- 62 В това отношение следва да се подчертае, че макар, както беше припомнено, Директива 2001/77 да не установява общностна рамка по отношение на националните схеми за подпомагане на електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници, все пак в съображение 15 и член 4, параграф 2 от Директивата общностният законодател е предвидил изрично, че

най-късно до 27 октомври 2005 г. Комисията трябва да представи доклад относно опита, придобит от прилагането и едновременното съществуване на различните национални механизми за подпомагане, придружен при необходимост от предложение за рамка на Общността по отношение на посочените схеми за подпомагане на електроенергията, произведена от възобновяеми енергийни източници, като уточнява в това отношение различните характеристики, на които трябва да отговаря тази рамка.

- 63 Първата спорна национална разпоредба е приета именно в периода, когато Комисия е трябвало да преразгледа посочения опит с оглед представянето на такъв доклад и евентуалното приемане от общностния законодател на такава общностна рамка.
- 64 Впрочем следва да се отбележи, че както посочва запитващата юрисдикция, за разлика от преобладаващото положение при действието на Директива 2001/77, и както следва от съображения 37 и 38, както и от членове 9 и 10 от Директива 2009/28, която заменя Директива 2001/77, в рамките на новата директива общностният законодател по-специално уточнява условията, при които зелената електроенергия, произведена в трета държава и внесена в държава членка в рамките на установено сътрудничество между посочените държави, може да бъде взета предвид при необходимост от посочената държава членка за реализирането на задължителната цел по отношение на дяла на зелената електроенергия в крайното потребление на енергия, наложена с посочената директива.
- 65 С оглед на всички гореизложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че Договорът за ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че с оглед на разпоредбите на Директива 2001/77 Общността разполага с изключителна външна компетентност, която не допуска национална разпоредба като първата спорна национална разпоредба.

По втория въпрос

- 66 Както следва от формулировката му, вторият въпрос, по подобие на първия, насочва към тълкуването на разпоредбите на член 3, параграф 2 ДФЕС и член 216 ДФЕС. Следователно, както следва от съображенията, изложени в точки 24—28 от настоящото решение, предвид формулировката му този въпрос следва да се разбира като отнасящ се до това дали, с оглед на съществуването на споразумението за свободна търговия, Общността притежава изключителна външна компетентност по смисъла на съдебната практика AETR, която не допуска разпоредба като първата спорна национална разпоредба.
- 67 Тъй като от отговора на първия въпрос следва, че поради съществуването на Директива 2001/77 Общността притежава изключителна външна компетентност, която не допуска такава национална разпоредба, отпада необходимостта от произнасяне по поставения от запитващата юрисдикция втори въпрос.

По третия въпрос

- 68 С третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали, предвид съществуването на Директива 2001/77, и по-специално на разпоредбите на член 5 от нея, Договорът за ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че Общността разполага с изключителна външна компетентност по смисъла на съдебната практика AETR, която не допуска национална разпоредба като разглежданата в главното производство, която предвижда освобождаване от задължението за закупуване на зелени сертификати поради въвеждането на националния потребителски пазар на електроенергия, внесена от трета държава чрез предварителното сключване между оператора на националната преносна мрежа и аналогичен местен орган на

тази трета държава на спогодба, определяща условията за извършване на необходимите проверки за сертифициране на внесената електроенергия като зелена електроенергия (наричана по-нататък „втората спорна национална разпоредба“).

- 69 В това отношение безспорно следва да се отбележи, че с оглед на данните, с които разполага Съдът, а *regio1* не е възможно да се приеме, че спогодба като предвидената, евентуално сключена между органи, като оператора на националната преносна мрежа и аналогичен орган на трета държава, може да представлява споразумение, с което държавата членка би поела по отношение на посочената трета държава международни ангажменти по смисъла на съдебната практика AETR, които могат да засегнат общите правила на Общността или да променят техния обхват. С оглед на посочените данни по-специално не е видно, че такава спогодба може да изразява волеизявленията на съответните държави да се задължат съгласно международното право (вж. по-специално в този смисъл становище 1/13, EU:C:2014:2303, т. 39).
- 70 В контекста на настоящото дело все пак е важно да се припомни, че запитващата юрисдикция посочва, че ако предвид отговора на първия преюдициален въпрос се окаже, че първата спорна национална разпоредба следва да остане без приложение поради нарушение на изключителната външна компетентност на Общността, втората спорна национална разпоредба следва да намери приложение по главното производство.
- 71 При това положение се налага констатацията, че предметът на втората спорна национална разпоредба е сходен с този на първата спорна национална разпоредба. Действително по същество втората спорна национална разпоредба, по подобие на първата спорна национална разпоредба, се отнася до въвеждането на трансгранични механизми за удостоверяване на зеления произход на електроенергия, внесена от трета държава и пусната на италианския потребителски пазар.
- 72 Макар, както в контекста на първата спорна национална разпоредба, съответните механизми вече да не са пряко следствие от международно споразумение, сключено между два субекта на международното право и уредени от него, все пак по силата на нормативното оправомощаване, предвидено във втората спорна национална разпоредба в полза на оператора на националната преносна мрежа, тяхното въвеждане има за цел договаряне с аналогичен местен орган на въпросната трета държава.
- 73 Както обаче отбелязва и генералният адвокат в точка 103 от заключението си, принципът на лоялно сътрудничество, закрепен в член 10 ЕО, чийто разпоредби са възпроизведени с изменения в член 4, параграф 3 ДФЕС, не допуска, след като е установено противоречие с общностното право на разпоредба като първата спорна национална разпоредба и вследствие на това националната юрисдикция е отказала да я приложи, по пътя на заместването да се приложи вътрешноправна норма, която по подобие на втората спорна национална разпоредба по същество е аналогична на тази, чието прилагане е отказано.
- 74 С оглед на изложените дотук съображения на третия въпрос следва да се отговори, че правото на Съюза не допуска, след като националната юрисдикция е отказала да приложи разпоредба като първата спорна национална разпоредба поради несъответствието ѝ и с това право, посочената юрисдикция да приложи по пътя на заместването национална разпоредба, която по същество е аналогична на посочената разпоредба, като втората спорна национална разпоредба.

По четвъртия въпрос

- 75 С оглед на отговора на третия въпрос не е необходимо да се отговаря на четвъртия въпрос.

По съдебните разноси

76 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Договорът за ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че с оглед на разпоредбите на Директива 2001/77/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2001 година относно насърчаване на производството и потреблението на електроенергия от възобновяеми енергийни източници на вътрешния електроенергиен пазар Европейската общност разполага с изключителна външна компетентност, която не допуска национална разпоредба като разглежданата в главното производство, която предвижда освобождаване от задължението за закупуване на зелени сертификати поради въвеждането на националния потребителски пазар на електроенергия, внесена от трета държава чрез предварителното сключване между държавата членка и съответната трета държава на спогодба, по силата на която внесената електроенергия е гарантирана като произведена от възобновяеми енергийни източници при условия и ред, идентични на предвидените в член 5 от посочената директива.
- 2) Правото на Съюза не допуска, след като националната юрисдикция е отказала да приложи национална разпоредба като посочената в точка 1 от диспозитива от настоящото решение поради несъответствието ѝ с това право, посочената юрисдикция да приложи по пътя на заместването по-ранна национална разпоредба, която по същество е аналогична на посочената разпоредба, която предвижда освобождаване от задължението за закупуване на зелени сертификати поради въвеждането на националния потребителски пазар на електроенергия, внесена от трета държава чрез предварителното сключване между оператора на националната преносна мрежа и аналогичен местен орган на тази трета държава на спогодба, определяща условията за извършване на необходимите проверки за сертифициране на внесената електроенергия като електроенергия, произведена от възобновяеми енергийни източници.

Подписи